

Redves Barátom!

A lovagiaság, ahogy is kötelez
benniünket, ha az angyalbőr le is to-
pott már rólam; sőt hatványozottan
bentlakom magunkban, ahol az sokan
bi "nősen" vétenek ellene. Énért kért
mint jart itt elöljáróban kérek, je-
leutsd kedves felelőgednek még tin-
teletemet, amellyel viszonyom is
tek lehatároló idővörletét. Jelenlétem-
ben örömmel és káláran gondolok
nemcsak példájára, hogy lelket erőt-
ni predikációimra jart. O, a kálvini-
kita merinti papnak a lánya a pápis-
ta papéra, kivel közös volt a house-
relme.

Kérlek, hogy örültem-e a f. k.
13. ról kelt b. levelednek? Hát hogyne
örültem volna, hogy legalább kéred
vonaival, mállattal koraim, hi oly
közel álls a lelkenkhez mint olyan
h. rafi, aki nem téglával verded a
mellét, hogy verkedett nyelvén
veredelmek fullánkját szép leple-
re s könnyebben ajkára bele bom-
laltó mérget légszűrőként kisé-

huny hantalan véreinkbe. Azt meg-
különböztet is igen nagyra értéke-
lem Bernad, hogy az érfelén-
kedett emigrációkhoz legad-
nabb napjaimban a Becsülettel a
"Haránt"-ráslót, - neveti mul-
tának, ezt a felkeltéssel
kincset és a nagy magyar jóven-
dők jogos reményességét, - nagy-
ra emelted is, azt semmiféle vádol-
nak lobogtatni, azt nem engedte.
S maradványok dícsőrege, hogy
közben Beléd mentek. Csak a pro-
dávák tetteiknek nem roma-
n, s hogy a ti soraitokban is van-
nak ilyenek, bizonyára arra, hogy
a kakas-tollak is gyarló em-
bernek.

És mi a kálál, a megban-
talan csendő-egység, s mi az öröm
volt nekem, egykori lelki csendő-
rötöknek, b. leveledből megtud-
nom, hogy egyrésztet hívő lelke-
lek Magyarországon, ottal-
alá hívánja helyem, min-
kedet bizonyára a legközele-
bi csendő- napon Lőrincz és lo-
gát foglak avatni. Oh én boldog-
lan, hogy nem érdemeltem ki a

Gondviselés hegyét, s csak lelhem
hinnekelhet majd beletek, de a
kara verelő kárátokhat nem én
aldhatom meg. Aldásonnat a
Couban rá fogom esdeni innen a
betegsöbänből, nemkülönben
teljes rivenből arokra is, akik
alatta a magyar föltámadás fe-
lé egyszerben mevetelni fognak.

Ha aebetek is így volna telve
L.illinggel, miként lehessenéd
irró rívetek, kopott pennám most
nem tövedne rá abataudó kár-
tok anyagi oldalára. Ki beletek egy-
nek valloim magamat, az ebbeli
gondjaitokból is ki akarom venni
a részem. Vartartalékomból ezért
az ideránt egyik dollárt a kár-
ségeire kioldom, a másik pedig a
gályon gyamolitására a Bajtársi
Levél-nak. Mindkettőt fogadjátok
szívesen meleg testvéri köszönet-
tel együtt.

A szeretet erős kapocs köztünk,
s mert az isteni igazságolgálla-
tásba vetett hitünk nem gyenge, jo-
g s reménységgel tekintünk jövőnk-
be. Csak attól mentse meg min-
ket kórtalanságunkban, s majdán
otthon az Isten hegyelme, ami a

német neurvetek, ma végezte ve-
redelmű. A vismahéroén ideránt
cikk, a belink, katolikuskokkal egyál,
talábam nem szimpatizáló protes-
táns mineretű Die Kat soajci ma-
fi lapból való. Olvart el, hírelek, fi-
gyelmeseen, slatin fogod, hogy mi-
az igari akadálya, a németek felfeg-
verésének. Morantseu a franciák
is, az angolok ellenére; es csak tak-
tika kétségek, hogy annál több
marokharraanak hi a maguk révé-
re az Usától.

Kienüöllerék ráutottak kardot
a felfegyverés ellen és a felekereti
harc pestiével lelketlenül festőik
hülfeleiket. Eredményt már is értek:
a mult vasárnapi Baden-nsfürteuber-
gi és herseui választásokon Adenau-
er pártja, amely a keresztény alapon
álló katolikuskokat és protestánsokat e-
gyesíti, kisebbségben maradt. Imind-
emnek a hátterében, az a katolikuskor-
ló Barth Károly sváji theológiai tanár
áll, aki fiatal korában kirchhi pártor-
kodásra idején fanatikus socialdemok-
rata volt. Harakhat is megjárta, mi-
kor pedig onnan visszatért, nyilatko-
zataiban és cikkeiben egyre ráfalta, hogy
kagyarországban a szabadságot lábbal ta-
posál, és amikor mártír-primeasunkat
büntetésbe vetették, jöfön az bizonyítgatta,
hogy ez a neurveti hősiül a katolicizmus-
nak elcsatott porziójáért vívta élet-
találharat.

Keleg, érveléssel vagyok
igaz bajtársad
intei Liliak Károly